

lunde det Samme, som at de to Afdelinger hver for sig indgive en Hengivenhedsadresse, som indeholder forskjellige Udtryk. Der er ikke her Tale om, at det er Adressens Hensigt at stille Fordringer og tage Beslutninger, i hvilket Tilfælde der ganske vist kunde være Anledning til at affatte den forskjelligt i de to forskjellige Afdelinger, men der er kun Tale om at udtrykke Hengivenheds- og Tillidsfølelser, og disse maae dog ganske vist i Rigsdagens tvende Afdelinger kunne finde det samme Udtryk. Det forekommer mig, at det vilde see høist besynderligt ud, og at det vilde være mærkeligt for den, til hvem Adressen er bestemt, om man ikke kunde enes om Udtrykkene. Derfor vil jeg for mit Vedkommende stemme mod Adressen, paa hvilken jeg i det Hele taget ikke sætter nogen overordentlig stor Priis, dersom noget af de stillede Endringsforslag skulde blive vedtaget, og jeg maa komme tilbage til, at jeg vilde ansee det for meget uheldigt, om den af mig paapegede Sætning i Forslaget under Nr. 3 blev vedtagen, eftersom det derved vilde være anerkjendt af Thinget, at Kongen i Forbindelse med Slesvigs Befolkning og Danmarks Rigsdag ikke skulde være raadig over Forsatningsforandringer i Danmarks Rige.

H. Sage: Dersom jeg deelte den Anskuelse, der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at vi, ved at indgive en Adresse som denne, skulde binde Regjeringens Frihed, saa vilde jeg ikke stemme for denne Adresse. Dersom jeg troede, at man polemiserede og foreskrev en bestemt Vej ved denne Adresse, saa vilde jeg heller ikke være for den. Men jeg har ikke opfattet den saaledes. Der er Spørgsmaal om her i et afgjørende Dieblik at sige et Ord, som skal tolke den almindelige Stemning i Landet, og som skal udtale Folkets Beredvillighed til at bære de Offre, som kunne foredres. Ved Siden deraf seer man tilbage paa et allerede tilbagelagt Standpunkt, det er Dyrholdelsen af den Forsatning, som Kongen og Folket i Forening have vedtaget. Skulde der virkelig være Betænkelighed ved at udtale noget Saadant, og skal det ikke kunne have sin Nytte, naar man overhovedet fra Rigsdagens Side

vil indgive en Adresse? Kan man sige Mindre end dette? Skulde det være muligt at finde en Form, der paa nogen Maade kunde være tilfredsstillende, og som ikke sagde saameget, som her siges? Jeg erkjender, at det ærede Medlem, der udtalte sig, har Mod, og jeg agter det Mod at tale bestemt mod det, der er en almindelig Anskuelse — det er der kun Faa, der have, —; men jeg siger tillige det ærede Medlem, at hans Tale var i den Grad modløs, at jeg vilde ansee det som saare sørgeligt, om virkelig det, han udtalte, kunde tiltrædes af Mange i Landet. Det ærede Medlem sagde: Hvad kan jeg faae erkjendt? Der er ikke Spørgsmaal om, hvad jeg vil, hvad jeg ønsker, men om hvad jeg kan faae erkjendt. Vil det ærede Medlem virkelig indskrænke sine Fordringer med Hensyn til Danmarks Selvstændighed og Frihed til, hvad han kan faae erkjendt? Erkjendt! hvor? hos Venner, der til enhver Priis fordre Fred, eller hos Fjender, der fordre det Umulige? Det ærede Medlem siger: „Jeg vil ikke, at Slesvig skal tages i Pant; jeg vil hellere opgive Selvstændigheden i Forbigaaende, saa kunne vi atter tage den tilbage“. Maa jeg spørge, hvad det ærede Medlem egentlig mener dermed? Hvad kunne vi faae erkjendt ved denne forbigaaende Opgivelse af Selvstændigheden?

Vi staae ligeoverfor Mænd, der lede de sjenkelige Magters Politik, og som have stillet Sagen saaledes: Arveretten tvivlsom, Personalunionen med Slesvig og Holsteen et nogenlunde taaleligt Resultat, som kan tilfredsstille deres Fordringer — see, det er Fordringerne fra de Magters Side, som det ærede Medlem (Tscherning) vil afvæbne ved ikke at værne om vor Selvstændighed. Men dertil siger jeg: Før gaae til Krig til det Yderste, end at Noget, der ligner denne Fordring, skal gjenneføres. Og naar vi vide, at disse Magter ville skride ind, efterat have opstillet denne Fordring, og ikke blot ville det, men i dette Dieblik staae i Holsteen for at gjenneføre deres Fordring, hvorledes er det saa muligt uden den meest fortvivlede Modløshed, at en Mand i den danske Rigsdag kan udtale, at det er bedre at opgive Selvstændigheden? Er det at tage Slesvig i Pant en Spadseretur for Preussen